

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Монтана, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Олег Софрониев

Членове: Костадин Живков
Димитрина Николова

при участието на секретаря Мадлена Н. Митова
в присъствието на прокурора А. Евг. И.
като разгледа докладваното от Олег Софрониев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231600600371 по описа за 2023 година

С присъда на РС Монтана от 14.11.2023г. по НОХД № 1495/2022г., подсъд. В. В. от гр. *е призната за невиновна в това, на неустановена дата през периода от 13.04.2020г.до 06.06.2020г в гр. *, на ул. „*“ № * самоволно, не по установения от закона ред, да е осъществила едно оспорвано от В. К., В. Д.(починал) и С.П., (починала), и тримата от гр. *, свое предполагаемо право, право на собственост върху жилищна сграда, находяща се на адрес гр. *, ул. „*“ № *, със застроена площ 56 (петдесет, шест) кв. метра, брой надземни етажи: 2 (два), с предназначение: жилищна сграда - еднофамилна; сграда с идентификатор *, гр. *, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД 18 - 29/05.04.2006г на Изп. директор на АК, като сменила патрона на входната врата на сградата и я заключила, и поставила СОТ на същата сграда, съгласно сключен договор за охрана на обект с № */26.05.2020г. с фирма „О. С.“ ЕООД, гр. *, с което ограничила достъпа до нея, и с действията си възпрепятствала упражняване правото на собственост на В.К. и правото на ползване на В.П. (починал) и С.П. (починала) върху сграда с идентификатор *, гр. *, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД 18-29/05.04.2006г на Изп. директор на АК, находяща се в гр. *, ул. „*“ № *, произтичащи от договор за издръжка и гледане - НА № *, том *, рег. № *, дело № *от 2020г. на Нотариус № *на Нотариалната камара А.П. с район на действие – района на РС Монтана, като случаят да е немаловажен, поради което и на основание чл.304 от НПК я е оправдал по обвинението за

престъпление по чл. 323, ал.1 от НК.

Недоволна от така постановената присъда е останала РП Монтана, която я протестира изцяло и в срок. Моли съда да приеме, че деянието е установено и доказано по несъмнен и безспорен начин, да отмени атакуваната присъда и признае подсъдимата за виновна и я осъди по повдигнатото обвинение, като ѝ наложи справедливо наказание.

Окръжен съд Монтана е провел разпоредително заседание на 12.12.2023г. и е преценил, че не следва да се допуска разпит на подсъдимата, както и събиране на нови гласни доказателства.

Прокурорът поддържа протеста в открито съдебно заседание и моли съда да отмени постановената присъда и постанови нова с която признае подсъдимата за виновна по повдигнатото ѝ обвинение. Счита деянието за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин.

Подсъдимата – въззиваема В. В. не се явява, вместо нея и за нея се явява адв. К.Б. който моли присъдата да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Окръжен съд Монтана, след като прецени основателността на постъпилата жалба, законосъобразността, обосноваването на атакувания съдебен акт, събрания по делото доказателствен материал, становището на страните, както и извършената служебна проверка, намира за установено следното:

Протеста е неоснователен. Фактическата обстановка е подробно изяснена от РС Монтана. По делото са събрани в съответствие с процесуалния ред във възможния обем и пълнота доказателства, имащи съществено значение за правилното му решаване. Доказателственият материал по делото, събран в хода на досъдебното производство е анализиран от първоинстанционния съд, задълбочено, поотделно и в своята съвкупност. Той изяснява по несъмнен начин всички обстоятелства от съществено значение за правилното решаване на делото по същество.

На базата на възприетите фактически обстоятелства и въз основа на логичния и безпротиворечив анализ на доказателствения материал първоинстанционният съд, законосъобразно и обосновано е приел, че от обективна и субективна страна не е доказано по несъмнен начин подсъд. В. В. от гр. *, на неустановена дата през периода от 13.04.2020г до 06.06.2020г в гр. *, на ул. „*“ № *самоволно, не по установения от закона ред, да е осъществила едно оспорвано от В. К., В.Д. (починал) и С. П., (починала), и тримата от гр. *, свое предполагаемо право, право на собственост върху жилищна сграда, находяща се на адрес гр. *, ул. „*“ № *, със застроена площ 56 (петдесет, шест) кв. метра, брой надземни етажи: 2 (два), с предназначение: жилищна сграда - еднофамилна; сграда с идентификатор *, гр. *, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД 18 - 29/05.04.2006г на Изп. директор на АК, като сменила патрона на входната врата на сградата и я заключила, и поставила СОТ на същата сграда, съгласно сключен договор за охрана на обект с № */26.05.2020г. с фирма „О.С.“ ЕООД, гр. *, с което ограничила достъпа до нея, и с действията си възпрепятствала упражняване правото на собственост на В. К. и правото на

ползване на В.П. (починал) и С.П.(починала) върху сграда с идентификатор *, гр. *, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД 18-29/05.04.2006г на Изп. директор на АК, находяща се в гр. *, ул. „*“ № *, произтичащи от договор за издръжка и гледане - НА № *, том *, рег. № *, дело № *от 2020г. на Нотариус № *на Нотариалната камара А.П. с район на действие – района на РС Монтана, като случаят да е немаловажен, с което да е осъществила състава на престъпление по чл.323, ал.1 от НК.

Изводите на съда по същество са обосновани, направени са след събиране и проверка на всички възможни доказателства. Ето защо присъдата е обоснована и не противоречи на материалния закон. При разглеждане на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до накърняване правата на страните, които биха наложили отменяване на присъдата.

Фактическата обстановка безспорно установена по делото е следната:

На 25.07.1982г. в ресторант „*“ се състояла сватбата на С.П. (към тогавашния момент), след сватбата с фамилия П. и Д.П.. На сватбата дядото Д. П. след съгласие от страна на съпруга на свид. Р.П., негов син и брат на Д.П., дарил на младото семейство чрез поставено в плик саморъчно написано завещание къща и парцел, намиращи се в гр. *(тогава *), кв. *, парцел *. Голямата къща била построена 1948г.

Съпругът на свид. Р.П. работил в окръжния съвет и бил чул, че собственоръчно написано завещание може да се признае от съда и му казал на Д.П. Последният попитал Р. и другият си син, нейн съпруг, имат ли нещо против точно на сватбата на внука си, да даде саморъчно написаното завещание на Д.В. – бащата на подсъдимата В. и на Ц. (нейн брат), при което Р. и съпругът й казали, че нямат нищо против. Покойният Д.П. написал завещанието и на сватбата на Д.П.му го дал. Когато се женил Д.П.бил войник.

На 26.08.1987г. съпругът на свид. Р.П. – починалият понастоящем Т.П.се отказал от наследството останало от Д.П., б.ж. на *, починал на 04.05.1986г. и от наследството на Е.П., б.ж. на кв. *, *, починала на 28.03.1983г.

Свид. Р.П. и мъжът й си закупили парцел, направили си къща наблизо, на ул. „*“ № *, а къщата дарена на семейството на Д.П. била на ул. „*“ № *.

Деца на Д.В.– В. и Ц. се родили там, в тази къща - в голямата, в малката къща били С. и В.П.. Когато починали Е. и Д., в малката пристроена къща започнали да живеят В. и С.. Като заживели в малката къща В. и С., в голямата къща живеели Д.П., съпругата му С. и децата им. Малката къща, представлява стаичка с коридор и още една стаичка, СОТ не е поставен.

В. П. и неговата съпруга имали ключ и от двуетажната къща, тъй като ползвали санитарните помещения - баня и тоалетна, както и готварска печка, каквито нямало в обитаваната от тях постройка.

Преди това в имота на ул. „*“ № *живеели свид. В.К., брат й – Д.П. (баща на подсъд. В. В.) и родителите им – покойните вече В.П. и С. П.. След това В. и Д. създали семейства. В. отишла да живее в *, където живеел мъжът й, а Д. си останал в дарената му къща, където

живее с жена си С. и децата им В. (подсъдимата) и нейния брат Ц.. След смъртта на Д. и Е., С. и В.П. се преместили да живеят в пристроената къщичка по-навътре в мястото, а в голямата къща останали да живеят С.П. (майка на подсъд.В.), мъжът ѝ Д. В. (баща на подсъд. В.) и децата му подсъд. В. В. и брат ѝ Ц.В.. Бащата на подсъдимата, Д. В. направил ремонт на голямата къща, сложил парно, подредили си, закупили си мебели. Първо изнесли стъпалата. Преди това били дървени вътрешни стъпала и Д.В. ги изнесъл и направил външни стъпала с тераса. На мястото на вътрешните стъпала направил баня, парно си направил. В. след това правила с В. оградата, но по къщата не са правили нищо. В. сменила дограмата и вратите на къщата.

Накрая вече, преди да починат една година, В. прибрала при себе си родителите си С. и В.П.

В., когато се върнела от мястото, където работи, си идвала в голямата къща, която е на баща ѝ Д.. В. заключвала и отключвала тази къща. Къщата има СОТ, В. го сложила, съгласно договор № */26.05.2020г. Двуетажната къща била на името на Д.П., който я завещал на Д.П., баща на В.. Когато е монтиран СОТ в голямата къща, свид. Е. Й. бил приятел на В.. В. правила ремонт – сменила дограмата и вратите. Д.(М.) приживе правил и парно в къщата.

В средата на м.04.2020г. подсъд. В. В. отишла в кантората на адв. К. Б. и казала, че била разбрала, че В. П. е прехвърлил нейната къща на В. - на дъщеря си.

В. разговаряла лично с В.П., при което той отрекъл да е прехвърлял имота на когото и да било. По този повод тя заявила на адв. Б., че ако желае, може лично да разговаря с В. П. и сам да се убеди дали тя му казва истината. Организирана се среща, като В. казала, че могат да се срещнат още същия ден. Час по[1]късно, адв. Б. помолил свид. адв. С.Т. да слезе с него, за да присъства на този разговор между него и В.П. и да чуе какво ще каже. Слезли заедно пред кантората, В. чакала пред кантората и посочила един паркиран автомобил - сив * с монтанска регистрация. Видели вътре възрастен човек, който седял зад шофьорското място. Човекът се привел, за да може да го видят и се представил, казал, че е В.П., бащата на В.. Адв. Б. също се представил и го попитал дали е прехвърлял къщата на В., на В.. Той категорично отрекъл да е прехвърлял какъвто и да е имот, пък камоли къщата на В.. Тогава адв. Б. попитал дали е ходил при нотариус преди около 10-ина дни, при което В.П. заявил, че е ходил при нотариус, но не за да прехвърля имот на В., а за да се снабди с дубликат от констативен нотариален акт за друг негов имот. В. казал също, че когато е бил при нотариуса, същият му е прочел част от този нотариален акт, за да се убеди, че това е търсеният от него акт и след като В. е потвърдил, че това е търсеният нотариален акт, нотариусът му е издал дубликат, като го е помолил за получаването на този акт да се подпише и В. казал, че се е подписал няколко пъти. Преди да си тръгнат за кантората, адв. Б. попитал В. дали има някакви претенции към къщата на В., при което В. казал, че никога през живота си не е имал претенции към тази къща, там са израснали нейните родители, тя е израснала там и той винаги си бил нейн. През времето, докато адв. Б. разговарял с В.П., В. била на известно разстояние - до стълбите на кантората, а разговарящите били на около 5-6

метра, където бил паркиран автомобила, в началото на храстите, като В. и приятелят ѝ Е., не били при разговарящите. Разговорът между В. П. и адв. Б. протекъл спокойно и нормално. Адв. Б. спокойно задавал въпросите, В. отговарял също спокойно, разговорът протичал без всякакво напрежение и свид. адв. Т. повярвал и нямал съмнения, че казва истината.

Свид. Н. Л. е сватя на свид. В. К.. Присъствала когато майстори изливали цимент покрай кладенеца. Някъде около 16:30 – 17:00ч В. ѝ се обадила, че не им достига една торба цимент, свид. Л. купила и я закарала на мястото, където живеят С. и В.П. (бабата и дядото). Закарала я на майсторите за довършване. Когато В. закарала майсторите, свид. Н.Л. останала с бабата и дядото. През това време пристигнали племенницата ѝ В. и приятелят ѝ свид. Е.Й., който си паркирал л.а. в двора на имота, но този ден бил заключен с катинар. След консултация с адв. Б., В. взела чук, който бил до чешмата, дала го на Е., който разбил катинара, за да си паркира л.а. в двора. Въло изглеждал притеснен, чул, че Е. казва – „ела да отидем в полицията, има дежурни до 18:00ч“. При което В. казал на Н. „Тръгвай, тръгвай!“, тя го попитала - „Къде?“. Свид. Н.Л. качила в лекия си автомобил възрастните хора С. и В. и ги закарала в дома на дъщеря им В., която живее в * на гр. *. Те останали при В.. В началото на м. юни 2020г. ходили на Черешова задушница и връщайки се от гробища се отбили в къщата на ул. „*“ № *, където видели вече, че е сложен СОТ на голямата къща и не може да се влезе. СОТ-ът дал сигнал и пристигнало длъжностно лице от СОТ, пристигнала и полиция и ги предупредили, че след като е заключено, има висящо дело, не могат да влизат и си тръгнали. Седели пред вратата на къщата на пейка в двора, защото С. и В. го понесли тежко.

След смъртта на бащата на В. през 2011г., нейният брат Ц.В. започнал да иска от дядо си В.П. да му прехвърли голямата къща на негово име. В. П. имал такова намерение, като издал пълномощно на Ц.В., за да може последния да се снабди с необходимите документи. Според В.П. имотът формално бил собственост на Д.П. пращадото на Ц. и следвало след като съберат необходимите документи, да бъде издаден нотариален акт за собственост на В. П., след което той да прехвърли собствеността на Ц.В.. За целта Ц.В. намерил свидетели, които дали показания в хода на извършена обстоятелствена проверка по дело 905/2011г. на нотариус Р.П., като въз основа на събраните доказателства В.П. и С.П. били признати за собственици по наследство и давност с нотариален акт № *, том*, рег. № *, дело *на 21.12.2011г.

В последствие обаче, при проведен разговор на В. П. с неговия внук Ц., В.му заявил, че ще препише имота на този, който полага грижи за него и съпругата му С.П.. Ц.В. заявил, че той не може да се грижи за тях.

На 08.04.2020г. пред нотариус А. П.- Нотариус с район на действие РС - *, вписан в регистъра на Нотариалната камара на Република България под № *В.П. и С.П. прехвърлили поземлен имот с идентификатор *, гр. *, обл. * по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД - 18 - 29/05.04.2006г. на Изп. Директор на АК, с площ 737 кв. м. и адрес гр. *, ул. * № *, ведно със сградите в имота, като дъщеря им свид. В.К. се задължила да поеме гледането и издръжката на прехвърлителите като им осигури спокоен и

нормален живот, какъвто са водили до сега, докато са живи, а след смъртта им да ги погребат според обичаите. Прехвърлителите запазили безвъзмездно право на ползване на имота, до края на техния живот. За удостоверение на горното бил съставен и Нотариален акт № *, том *, рег. № *, дело № * от 08.04.2020г.

На 21.05.2020г. свид. В. К. отправила нотариална покана до В. В., като я поканила, считано от 01.06.2020г. да освободи двуетажната къща в имота, която В. обитавала, като на 01.06.2020г. в 15:30 часа предаде ключовете от имота на свид. В. К., в кантората на нотариус А.П. в гр. *. В случай, че предаването на владението не се осъществи, свид. К. искала заплащане на ежемесечно обезщетение за неизползване на собствения ѝ имот в размер на 550 лева месечно.

В. В. била уведомена за нотариалната покана на 27.05.2020г., след проведен телефонен разговор с М.Б. - помощник нотариус по заместване на нотариус П..

В. се явила лично в нотариалната кантора, като се запознала лично с поканата, но отказала да я получи. На основание чл. 44, ал.1 от ГПК се счита, че нотариалната покана е била редовно връчена, тъй като отказът на получателя не засяга редовността на връчването.

Подсъд. В. В., входирила искова молба в РС Монтана, чрез адв. К. Б., във връзка с която на 04.05.2020г. е образувано и гр. д. № 822 от 2020г. на РС - Монтана. В рамките на същото дело В. К. предявила насрещен иск. С Решение № 260004/15.03.2023г. по гр. дело № 822/2020г. по описа на МРС, предявеният положителен установител иск от В. В. е уважен изцяло като признато за установено спрямо В. К., с адрес гр. *, ул. „*“ № *, че В. В., с адрес гр. *, ул. „*“ № *, Ц.В., с адрес гр. *, ул. „*“ № * и С.П., с адрес гр. *, ул. „*“ № * са собственици на сграда с идентификатор *(*) по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. *, намираща се на адрес гр. *, ул. „*“ № *, разположена на два надземни етажа със застроена площ от 56 (петдесет и шест) кв.м., с предназначение: жилищна сграда-еднофамилна, построена в поземлен имот с идентификатор *(*) по същата кадастрална карта, с адрес гр. *, ул. „*“ № *, целият с площ от 737 (седемстотин тридесет, седем) кв. метра, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно застрояване: ниско застрояване до 10 м., номер по предходен план: *, квартал *, парцел *, при съсед: *, *, *

С горесцитираното Решение МРС е отхвърлил предявените от В. К., с постоянен адрес гр. *, ул. „*“ № * срещу В. В., с постоянен адрес гр. *, ул. * № * насрещни иски с правно основание чл.108 от ЗС и чл.59 от ЗЗД, като неоснователни и недоказани. Цитираното Решение е обжалвано и не е влязло в сила към настоящия момент.

В. В. сключила договор за охрана на обект с технически средства и реагиране с автопатрули № */26.05.2020г. с „О.С.“ ЕООД. В качеството на възложител по въпросния договор, В. възложила на изпълнителя да монтира Сигнално охранителна техника (СОТ), свързана със система за сигурност и наблюдение, изградена от изпълнителя, при което да се реагира чрез дежурни автопатрули с цел предотвратяване със законни средства на кражби с взлом, посегателство и увреждане имущество на възложителя – В. В. – къща на адрес гр. *,

ул. „* № *.

С Решение № 260121/25.11.2020г. по гр. дело № 814/2020г., по описа на МРС, съдът е осъдил В. К., от гр. *, ул. „*“ № *, да прекрати действията, с които нарушава владението на В. В., от гр. *, ул. „*“ № *, и й пречи да го осъществява върху сграда с идентификатор *по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.*, намираща се на административен адрес гр.*, ул. „*“ № *, разположена на два надземни етажа със застроена площ от 56 кв. метра, построена в поземлен имот с идентификатор *по същата кадастрална карта, и да възстанови електрозахранването на сградата. На основание чл.360 ГПК съдът е наложил на В. К., от гр. *, ул. „*“ № *, глоба в размер на 300лв

За да изложи горната фактическа обстановка съдът е анализирал всички събрани гласни и писмени доказателства, имащи отношение към предмета на доказване по настоящето дело, в т.ч. и тези приложени към ДП № 327/20г. по описа на ОДМВР – *(том I и том II).

Показанията на свид.В. К., макар и неконституирана като страна в настоящия наказателен процес (не бе заявено искане от К. в тази насока), според настоящия съд са необективни и пристрастни, защото очевидно от данните по делото, макар и леля на подсъд. В. В., оспорва правото ѝ на собственост върху не веднъж посочения по – горе спорен имот. Полагала е грижи за вече покойните си родители, но според настоящия съд, това е нейния житейски дълг.

Настоящата инстанция напълно споделя изложените от първостепенният съд съображения в мотивите към присъдата и не намира за необходимо да ги преповтаря.

Съгласно чл. 303, ал.1 от НПК - присъдата не може да почива на предположения, а съгласно чл. 303, ал. 2 от НПК съдът признава подсъдимия за виновен, когато обвинението е доказано по несъмнен начин.

Обвинението следва да е доказано по несъмнен начин и поради това, че не е доказано в лицето на подсъд. В. В., първоинстанционния съд на основание чл. 304 НПК правилно и законосъобразно я е признал за невиновна и я е оправдал по обвинението за престъпление по чл. 323, ал.1 от НК.

За съставомерността на деянието по чл. 323, ал. 1 от НК е необходимо деецът да промени противоправно фактическото положение във връзка с оспорваното от него действително или предполагаемо право, със съзнанието за наличния (съществуващ или приключил) спор за него и осъществи реализация на претенцията си не по установения ред. Иначе казано, спорещият да е придобил дадено право върху имот/вещ не може да я завладее без спазване на определен от закона ред и да претендира действията на оспорилия правото му нейн владелец/държател да са самоуправни.

В настоящия случай прокурорът в обвинителния акт е ангажирал доказателства само по установяване на правото на собственост и ползване върху недвижимия имот, част от който подсъдимата и нейни роднини са ползвали продължително време със знанието на В. К., В.П.(починал) и с. П. (починала), но няма какъвто и да е факт за промяна на

фактическото положение от действията на подсъдимата в инкриминирания период. Оспорването на претендираното от нея право от свид. В. К. (конкретизирано от прокурора като право на "собственост") е част от обективния състав на престъплението, но неправилно са оценени действията ѝ само на основа на "знанието" ѝ за новопридобитата собственост върху имота от К., защото законът изисква неговата (на фактическото положение) противоправна промяна, като я наказва в немаловажен случай, т. е. изисква и определен общественоопасен резултат.

Собствеността съдържа няколко права на собственика, едното от които е правото на ползване, оспорено от подсъдимата. Осъществяването му и от нея, включително с намерението да стане собственик на имота, независимо дали е било постижимо, е изяснено по делото. "Отстраняването" ѝ от имота като негов владеец/държател не се е случило, особено по законен ред, за да се заключи, че тя е била отстранена от имота и противоправно е действала за осъществяване на нейно действително или предполагаемо право на собственост/ползване, т. е. завладяването му наново. Само знанието ѝ за придобита от свид. К. собственост върху имота не е достатъчно за фактическия извод владението да е преминало по законен път в патримониум на К.. Действията на В. В. – сменяйки патрона на входната врата на сградата, заключвайки я и поставяйки СОТ на същата сграда, само сочат, че тя не се е дезинтересирала от имота и е манифестирала намерението си да продължи да го ползва, въпреки действията на К. и покойните П.. С тях тя се е противопоставяла на промяната на фактическото положение в имота не по установения в закона ред и отделните ѝ действия неправилно са оценени като самоуправни.

Тя с тези си действия не е довела до каквато и да е промяна на изясненото по делото фактическо държане/владение на имота. От друга страна, реализирането на действително с имуществен характер субективно материално право от спорещия собственик следва да стане по установения от закона ред, включително и чрез принудително изпълнение, за да може да претендира защита срещу неправомерни действия на опонента му, засягащи законно промененото фактическо положение в имота или с вещта. Тези изводи следват и от характера на обществените отношения, които се защитават с нормата на чл.323 от НК – те са свързани с опазване на законовия ред за осъществяване на субективните права на гражданите и на общественото спокойствие. Не без значение е факта, че предявения от В. В. положителен установителен иск е изцяло уважен по гр. д. № 822/20г. по описа на МРС, макар и решението по това дело да не влязло в сила към настоящия момент. Не без правно значение е и постановеното влязло в сила Решение № 260121/25.11.2020г. по гр. дело № 814/2020г. по описа на МРС, подробно цитирано по – горе.

За да е налице престъпно самоуправство, то следва оспорването да е било извършено преди извършване на самоуправните действия. Също така деецът да съзнава, че правото е оспорено. Според настоящия съд подсъд. В. не е извършила самоуправни действия, а само се е противопоставяла на промяната на фактическото положение в имота не по установения в закона ред.

Предвид горното, първоинстанционния съд, правилно и законосъобразно е приел, че

обвинението спрямо подсъд. В. В. за деяние по чл. 323, ал.1 от НК не е доказано да е извършено, както от обективна, така и от субективна страна, поради което я е признл за невиновна в това на неустановена дата през периода от 13.04.2020г. до 06.06.2020г. в гр. *, на ул. * № *самоволно, не по установения от закона ред, да е осъществила едно оспорвано от В.К., В. П., (починал) и С.П., (починала), и тримата от гр. *, свое предполагаемо право, право на собственост върху жилищна сграда, находяща се на адрес гр. *, ул. * № *, със застроена площ 56 (петдесет, шест) кв. метра, брой надземни етажи: 2 (два), с предназначение: жилищна сграда - еднофамилна; сграда с идентификатор *, гр.*, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД 18-29/05.04.2006г. на изп. директор на АК, като сменила патрона на входната врата на сградата и я заключила, и поставила СОТ на същата сграда, с което ограничила достъпа до нея, и с действията си възпрепятствала упражняване правото на собственост на В. К. и правото на ползване на В.П. (починал) и С.П. (починала) върху сграда с идентификатор *, гр.*, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД 18-29/05.04.2006г. на Изп. директор на АК, находяща се в гр.*, ул. * № *, произтичащи от договор за издръжка и гледане - НА № *, том *, рег. № *, дело № *от 2020г. на Нотариус № *на Нотариалната камара А.П. с район на действие – района на РС - Монтана, като случаят да е немаловажен, поради което и на основание чл.304 от НПК я е оправдал по обвинението за престъпление по чл. 323, ал.1 от НК.

При извършената служебна проверка на основание ОС Монтана не намира основание за отмяна или изменение на атакувания съдебен акт, поради което го потвърждава.

Воден от гореизложените мотиви и на основание чл. 334, ал.1, т.6 НПК, окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 14.11.2023г. по НОХД № 1495/2022г по описа на РС Монтана.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____